PENSEO

N-ro 336
okt. / 2019

Monata Beletra Revueto en Esperanto
Honorita de Premio Grabowski,1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 30-a jaro http://www.elerno.cn/penseo/penlisto.htm

Vejdo(Ĉinio)

Ovacion al vi, mia patrujo

omaĝe al 70-a nacia festo de Nova Ĉinio

Jam antaŭ sepdek jaroj
diabloj el l' uesto kaj oesto
disŝiris la teritorion de vi
en pecojn senkompate.
Per bajonetoj kaj pafiloj
buĉadis ili viajn popolanojn
jen kiel brutojn sen ribelo,
sen ajna plend' kaj lamento.

Diabloj damnindaj ja minace
bruligis, rabis, stupris,
masakris kaj tiranis.
Gefiloj viaj jen suferis
mizerojn, subpremadon,
vipbatojn kaj piedtretadon
kun retenita la indigno
kun senhelpa rezignacio.

Milito furiozis tra la lando,
soldatoj alilandaj, militlordoj
jen ŝajnis mastroj de la tero
saturita je la popola sango.
Bruadis bomboj, siblis kugloj,
zumego flugmaŝina ondis
super la kapoj de la ĉinoj,
infera timo regis trae.

Sed kompartio levis la batalon
kontraŭ agreso alilanda
kaj koruptema la Ĉjangkajŝek-registaro.
Finfine la popolo venkis,
reprenis okupitan la teritorion
de l' potencoj okcidentaj,
renversis la reakcian registaron
starigis la reĝimon ruĝan.

Laŭlonge kaj laŭlarĝe
vigleco, vervo vere ondis
por revivigi l' novan landon.
Sed embargo enŝoviĝis al vi
de tiuj tiranemaj trupoj tiam,
tiel ke malfacilo trafis vin.
Vi timas nenion kaj vin trenis
tra tian tristan turnopunkton.

Nun kia mit' okazas!
Ĉio komencis de nenio:
spacŝipoj, satelitoj, grandaj avioj,
rapidfervojoj, reto de ŝoseoj,
potencaj armefortoj, super-komputiloj,
esplorsondiloj profundmara,
supergiganta teleskopo...
Jen la miraklo trans mil jaroj!

Gefiloj viaj nun radias de ĝojridoj,
timante ne plu mankon de vivnecesaĵoj
nek fremdajn militsieĝadon kaj embargon.
En harmonio ili vivas ja feliĉe,
sen zorg' pri ĉiutagaj vivrimedoj.
Etoso paca kaj trankvila ĉiam regas
inter homrondoj, junaj kaj maljunaj,
konstante ŝajne kiel geamikoj.

Ni donu ovacion al vi, la patrujo,
ni kantu laŭdon al vi.
Ni kaj vi jam fandiĝas kiel maro,
ni estas ondoj kaj vi vasta oceano.
Ĉe via jubile' profundan dankon ni dediĉu
al viaj gloroj kaj meritoj indaj,
al via fleg-nutrado de ni ĉiuj ĉinoj,
al via defendad' de nia sekureco!

Eto (Ĉinio)

Sangruĝaj memoroj

okaze de Nacia Festo de 2019

Pase' de fruaj jaroj jen kirliĝas en la koro,
okaze de Nacia Festo en solena horo.
Por liberigo de l' naci' ni iam brave luktis
per sango, karno, forto kaj juneco de valoro.

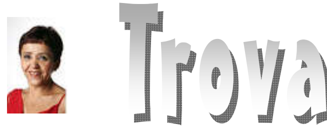
Ni pene grimpis la neĝmonton de milfuta alto,
marĉejon vastan vadis je vivriska ludhazardo.
la malamikoj nin sieĝis per blokado fera
sed ni sukcesis ĝin trarompi saĝe per elsalto.

Ni iris norden bati la japanajn invadantojn
jen kvaz' liliputanoj kontraŭstarus la
gigantojn.
Ni tamen venkis super ili per popola forto,
sangverŝo brava fine gajnis la triumfajn
kantojn.

Por fondi la Ĉinion Novan ni balais plene
ok-milionajn trupojn malamikajn ja senpene.
Kvankam ni pagis pezan koston de sangkarn'
necesa,
ni liberigis tutan la popolon elkatene.

Ĝis nun jam sepdek jaroj ekde respublika
fondo,
nia patruj' ŝanĝiĝis multe pli ol l' inta mondo.
Sur vojo makulita per la sang' de pioniroj
la ĉinoj energie marŝu por la bela onto.

Maria Nazaré Laroca (Brazilo)

L' ekzistado, kiel mar'
reagas aŭ nin provokas;
kiel ĉe viv' ajna far':
vivo nur ĝin reciprokas.

Juiz de Fora,10/09/2019

Paulo Nascentes (Brazilo)

poezio kvazaŭas
kvazaŭ ĝi navigus
l' akvon malprecizan
de kvazaŭ esprimita
io forfuĝinta

kavazaŭ svingiĝu
meze al vualita al kaŝita
al duon rivelita
ĝuo anoncita
orgasmo antaŭĝuita

poezio kvazaŭas
estas kvazaŭ Si
anoncante sin
— per si,
kvazaŭas poezi'!

Sero (Ĉinio)

Aĥ, homo!

Homo, kiel falfoli'
vagas en ventpelo.
Ju pli furioze kun mani'
vento blovas en kruelo,
des pli stulta jen fariĝas li
lia penso dronas en pelmelo.
Kie falas ĝi en agoni',
tie estas ĝia loĝoĉelo.

Mori (Usono)

AFORIMe (43)

Valoro
de ĉiu vorto
kuŝas en ĝia forto.

***

Tion, kion vidas blinduloj
mi ne vidas
per miaj okuloj.

***

Oni per glavo
vundas malamikon
sed per lango
vundas amikon.

***

Afablaj gastoj
samkiel printempaj pluveroj
estas plezuraj aferoj.

***

Homo
kun griza hararo
estas sufiĉe aĝa
sed ne nepre
sufiĉe saĝa.

***

Homo
kun ridema mieno
ĉie renkontiĝas kun
"Bonveno."

***

Saĝuloj lernas de
spertaj aĝuloj
kaj ankaŭ de malsaĝuloj,
Malsaĝuloj lernas
nek de saĝuloj nek de
spertaj aĝuloj.

***

Bona homo zorgas
Pri si mem ,
sia hejmo
kaj ankaŭ
fremda homo.

***

Tiu, kiu rigardas
per pasiaj okuloj
estas blinda
pri makuloj.

***

Amiko ĵaluza
kaj tiu sen prudento
Pli malpli frue pikas
samkiel serpento.

***

Grandeco
de ĉiu homo
mezureblas per lia
paroltemo.

***

Homo
kun bonaj amikoj
estas kiel arbo
kun fortaj radikoj.

***

Ĉirkaŭ sukero
svarmas formikoj,
ĉirkaŭ malavaruloj
svarmas amikoj.

***

La plej granda
fripono
estas tiu, kiu surhavas
la maskon de
religia persono.

***

Tiuj, kiuj zorgas
pri Dio kaj Diablo,
Paradizo kaj Infero
estas la ĉefaj kreintoj
de mizero surla tero.

***

Ĉirkaŭ riĉuloj
svarmas aĉuloj.

***

Ĉirkaŭ naivaj personoj
svarmas friponoj.

***

En la tempoj de
prospero kaj mizero
rekonebla homa karaktero.

***

Jen la plej bona leĝo;
ĉiu homo sur sia seĝo
estas respektinda
samkiel reĝo.

***

Por trovi homojn
kun grandaj saĝoj
serĉu ilin en
foraj vilaĝoj.

***

Ĉiu homo
ekde naskiĝ'
ĝis la morto
havas la rajton vivi
kun homa digno
kaj komforto.

***

Pro malnoblaj pasioj
kaj malfortaj racioj
okazas bataloj
Inter nacioj.

***

Ni kreu paradizon
por ĉiuj
Sur la tero,
Diablon lasu vivi
en sia infero.

***

Fidu je
vulpo ruza
sed ne je amiko
ĵaluza.

***

Mi konas
homfiguran skorpion
kiu estas terura despoto,
ĉirkaŭ kiu svarmas
sennombraj lakeoj
kaj idiotoj.

***

Azeno
surla alta posteno
servas pli bone ol
stulta persono.

***

Emocio
estas kaĝo
de la saĝo.

***

Libero
por la homarano
estas tiel necesa
kiel pano.

***

Krimojn de homo
en eleganta vesto
ankoraŭ faris
neniu besto.

***

Tie, kie virinoj
kaj infanoj
vivas feliĉe
estas la paradizo
de homaranoj.

***

Homoj, kiuj interbatalas
pro bagatela afero
finfine kuŝas pacoplene
sub la tero.

***

Nur grandanima,
larĝmensa persono
devas servi
sur la alta posteno.

***

Mil fojojn morti
kiel leono
plibonas ol vivi
longan vivon
kiel hieno.

***

Neplu leono
sed kapitalo
estas la reĝo
de la ĝangalo.

***

Tie, kie ĉiuj zorgas
pri komuna prospero
estas la paradizo
sur la tero.

***

Malgraŭ nova epoko
kaj nova normo
sklavismo ekzistas
en nova formo.

***

Tie, kie regas
la leĝoj de la ĝangalo
homoj konkuras
samkiel animalo.

***

Por ne vivi
en kaĝo
devas obeii la saĝon
kun granda kuraĝo.

***

Nenio kiel milito
kaj batalo
transformas homon
al animalo.

***

Ne estas diferenco
inter tiu, kiu pikas
serpente
kaj tiu, kiu tion observas
indiferente.

***

Sub la regado despotoj
suferas kaj patriotoj
kaj subtenantaj idiotoj.

***

La plej respektindaj homoj
sur la tero
estas tiuj, kiuj baraktas
por ĉies libero
kaj prospero.

***

Sub la premo de bezono
kaj minaco de l' glavo
homo vivas
kiel sklavo.

***

La plej nobla afero
estas batali
kontraŭ mizero.

***

kultura kaj ekonomia
mizero
estas la ĉefa kialo
de konfliktoj
sur la tero.

***

Kiam ĉiuj zorgas
pri KOMUNA prospero
tiam eblas krei
paradizon sur la tero.

***

Siv Burrel (Svedio)

Matenmanĝo kun novaĵoj

— Kia brila tago kun novaj eblecoj,
pensis mi matene kafumante,
prenis el pano pli da pecoj
aŭskultis radion iomete pigrante.

Eksaltis mi kiam el Kabul'
oni raportis pri korespondent'
mortpafita de iu krimul'
el la talibana gent'.

Alkutimigitaj estis ni
al raportoj de Nils Horner, svedan'
raportintaj pri demokrati'
aŭ la kontraŭo en Afganistan'.

Lian voĉon ni ne plu aŭdas
sed lian laboron ni vere laŭdas!
Li mankas al ni.

ilustraĵo de la aŭtorino

Nebuleta tago ĉe river'

Nebuletan tagon je printemp'
pri akva transformiĝo pensis mi,
kiam nuda mana tremp',
donis malvarmon al mi:
El glacio al degel',
el pluvo al neĝ',
el akvo en kaserol'
al vaporplena aer'.

Jen bruna kaj densa la kolor'
pro folioj velkaj kaj pro ŝlim',
jen sur ĝi naĝas kun fervor'
anasoj en vicoj foje sen lim'.
Jen torenta kun ŝaŭmo blanka,
foje fluanta en trankvila takt'.
Jen sur ĝi ni iras ĝoje,
invitite al pagajado foje.

Akvo kara, fortegaj viaj molekuloj!
Boaton sur surfaco tenu!
Donu freŝon al la uloj!
Dio vin eterne benu!

ilustraĵo de la aŭtorino

Sveta Konjashova (Rusio)

Herboj

Ĉapel' impresas,
La koro freŝas,
Kaj tago junas,
La horo sunas,
Tra herboj—vojo,
Anime—ĝojo.

Kato kaj hundo

Tenas la hundon firmĉeno,
Estas neebla promeno.
Kato forkuras de spleno
Ĉiam de korto sen ĝeno.

Cecília Meireles

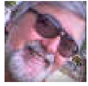
MOTIVO

Mi kantas ĉar la moment' ekzistas
kaj mia vivo dece kondutas.
Ne ĝoja estas mi nek mi tristas,
versojn disŝutas.
Ĉar mi fratas al kio ne daŭras,
min egalas kaj ĝu' kaj turmento.
Ĉu tage ĉu nokte senbedaŭras
mi tra la vento.

Ĉu mi renversu, ĉu mi konstruu,
ĉu mi restu, ĉu mi malaperu,
ve mi ne scias ĉu mi kongruu,
ĉu mi diseru.

Mi kantas, kaj kanti estas ĉio.
Varmas eterne la ritmofrapo.
Mi nepre iam mutos, nur tio,
sen ia gapo.

Tradukis

Wel CR (Brazilo)

Fernando Pessoa

Ne. Mi volas nenion

Mi jam diris: mi celas nenion.
Restu for kun viaj konkludoj!

La ununura konkludo nomiĝas morti.
Ne molestu min per iuj ajn artodoktrinoj!

Ne parolu al mi pri moralo!
For el miaj okuloj kun la metafiziko!
Ne detaligu al mi ĉiujn meritojn de la scienco!
(de la scienco, Dio mia, de la scienco!)

Cetere mi estas freneza kaj tio mi estas plenrajte.

Kun plena rajto, ĉu vi komprenas?
Ĉe la ĉielo, lasu min en paco!

Ĉu vi volas havi min ĉiutaga, nulula, geedziĝinta, impoŝtdevigita?

Ĉu vi volas min kiel la malon, kiel la malon de io?

Se mi estus alia, mi estus je via servo.
Sed mi estas tiu, kiu mi estas, bonvolu delasi de mi!

Iru sen mi al la diablo.

Aŭ lasu min sola iri al la diablo!

Pro kio ni devigite iru kune?

Ne kaptu min brake!

Mi ne ŝatas, se iu kaptas min ĉe la brako.

Mi volas esti sola.

Mi jam diris, mi volas esti sola.

Kiel moleste, ke mi estu societema!

Marteno Opic (1597 – 1639)

Tomba enskribo de kuiristo

La mond' sin turnas kaj surkape staras.
Jen kuirist' en tombo en kviet'.
Li kreis multajn manĝojn kaj kun pret'.
Nun vermoj krudan manĝon el li faras.

Esperantigis

Hans-Georg Kaiser (Germanio)

El Ĉina Antikva Poezio

He Zhizhang (ĉ. 659 – ĉ. 744)

Improvizaĵo pri rehejmiĝo (1)

Foriro en juneco, reven' en alta aĝo;
Ŝanĝiĝis ĉio krom la akĉento de l' vilaĝo.
Infanoj min ne konas kaj ride pridemandas:
"De kie vi alvenas, aveto en vojaĝo?"

Improvizaĵo pri rehejmiĝo (2)

De post forlas' de hejmo jam pasis multaj jaroj,
Dum kiuj konsumiĝis plejparte homaj faroj.
Nur l' antaŭporda lago ebena ne ŝanĝiĝis, —
Ankoraŭ ĝin karesas printempaj ond-muaroj.

Kanto pri l' saliko

Sin trovas la saliko en smeralda tualeto,
Kaj pendas la branĉetoj suplaj en centmilo.
Sed kiu tajlis ĉi foliojn sveltaj kaj graciaj? —
Jen vento de printempo frua kiel pritondilo.

Hu Lingneng (785 - 826)

Infano fiŝhokanta

Infano kun taŭzitaj haroj lernas fiŝhokadon,
Sidante viglatente sur herboza musk-tapiŝo.
Pasanto venas pridemandi vojon, li mansignas
Tuj la ĉuanton por ne fortimigi ĝin – la fiŝo!

Liu Yuxi (772—842):

Rigarde al la lago Dongting

L' aŭtuna luno harmonias kun la lago, kies
Surfac' similas spekulon opakan en kvieto.
La monto verda ĉe la akvo ŝajnas, se vidate
De fore, konko spiralforma sur arĝenta pleto.
Elĉinigis

Minosun (Ĉinio)

Ouyang Xiu (1007-1072)

Halo Pingshan

—laŭ melodio *Pedanta klerulo*
Ekster la Halo serenas ĉielo,
montoj en foro sin montras
vere en svaga rivelo.

Antaŭ la Hal' elkreskinta saliko,
kiun mi plantis, jam nun en fortiko
staras, ho, kiom da ventoj printempaj,
ekde kiam mi foriris ĉi tien,
ĝi jam travivis sen flega tekniko?

Kiel la gubernatoro,
estas mi ja verkemulo,
kiu ekskribas kun granda fervoro
kaj jam ne ĉesas plu ĝis dek mil vortoj.
Ankaŭ mi ŝatas drinkadi kun voro
tason post taso ĝis milo en folo.

Vivon ni ĝuu frue dum junaĝo!
Kvankam mi estas oldulo kaduka,
en vintrinkado mi ankaŭ orgie
kiel junul' kun kuraĝo!

Antaŭ la gastejo

—laŭ melodio *Paŝo sur herbo*
Antaŭ la gastejo velkas
jam prunfloroj plene;
ĉe la ponto super rojo
salikŝosoj longe mincas ĉene.
Herboj spiras bonodore,
blovas varma vent' senĝene,
kaj rajdantoj per vipbatoj
la ĉevalojn spronas bridoprene.
Ili ju pli iras jen antaŭen,
ili des pli ja mienas ĉagrene.
Afliktiĝ' ilia, kiel la rivero
en printempo, fluas susurĝeme.

Adiaŭantinoj ekhavas kordoloron
kaj larmeroj perlas de l' pudrita vango.
Ne ascendu altan turon por rigardi
vin apoge kontraŭ l' parapeto.
Ĉar trans la ebenaĵo vasta
staras montoj ĉe alia flanko,
kaj l' rajdatoj jam sin trovas
en la malproksima blanko.

Mi volus fiksi l' daton

—laŭ melodio *Printempo en jada pavilono*
Mi ja volus fiksi l' daton
hejmreveni klare,
kun pokal' enmane
sed vi montras senerare
trist-mienon plorsingulte,
antaŭ ol deklare

mi malfermos buŝon ja por diri.
Homoj sentoplenaj 'tas egale,
eĉ kelkfoje ĝis sent-fole.
Malŝatemo al disiĝ' reale
jen nature ne rilatas
al la vent' kaj luno speciale.

Ne al mi arion novan kantu,
kiu povus tordi col' post colo
miajn koron kaj inteston
pro sentimentala senkonsolo.
Nune vi bezonas nur rigardi
peoniojn tra la urb' sen solo,
sed rondiri kune kun mi,
tiel ke facilas kun memvolo
diri adiaŭon al vent' printempa
kiu tuj foriros en petolo.

Kun ĉarma fon' de l' Okcidenta Lago

—laŭ melodio *Moruskolektanta knabino*

Kun ĉarma fon' de l' Okcidenta Lago
per boateto oni remas ĝoje, senenue.

La verda akvo etendiĝas jen sinue,
sur longa dig' kovriĝas per junherba
drako.

Aŭdiĝas la obtuzaj muziksonoj ĉie,
verŝajne ili sekvas nin alkroĉiĝeme.

La akvsurfaco glatas tre ebene,
la boatetoj glitas ja stabile tie kaj ĉi tie.

Ondetoj ete lulas boatetojn kaj instige
akvbirdojn pelas flugi super bordojn
timpanike.

Aspektas plaĉe l' Okcidenta Lag' kun belo

—laŭ melodio *Moruskolektanta knabino*

Aspektas plaĉe l' Okcidenta Lag' kun belo,
eĉ post falado de diversaj floroj:
troviĝas la ruĝ' velkinta en pelmelo,
folioj dance flirtas kun leĝero,
falpendas salikvergoj en svingado,
taglume karesante la lagakvon en glimhelo.

Turistoj forpaŝadas ar' post aro,
muziko de blovflutoj ankaŭ svenas.
Tiele mi eksentas kvaz' en kava valo
malplenon kaj vakuon de printempo.
Mi mallevante kun sentimentalo
fenestr-kurtenon vidas hirundparon
reveni en nebula pluv-vualo.

Zhuangzi

ĈAPITRO DEKNAŬA

Plena kompreno pri la vivo

§19-10

La lignaĵisto Qing pritranĉis pecon da ligno por fari el ĝi sonoril-framon. Kiam la sonoril-framo estis finita, ĉiuj, kiuj vidis ĝin, admiregis lian mirindan lertecon.

Ekvidinte ĝin, la reĝo de la regno Lu demandis Qing, dirante:

"Kia estas la mistero en via arto?"

"Mi estas simpla lignaĵisto," respondis Qing. "Kiel mi povus havi misteron en mia arto! Kaj tamen mi havas ion menciindan. Antaŭ ol eklabori, mi ne kuraĝis malŝpari mian energion. Mi devis fasti por kvietigi mian menson sur ĝi. Post tritaga fastado, mi ne plu havis pensojn pri rekompenco aŭ profito; post kvintaga fastado, mi ne plu havis pensojn pri laŭdo aŭ mallaŭdo; post septaga fastado mi ne plu havis pensojn pri miaj membroj kaj korpo. Tiutempe, kun neniaj pensoj pri la reĝa kortego, mi koncentris min sur mian metian lertecon kaj forpelis de mi ĉiujn pensojn pri la ekstera mondo. Poste mi eniris en montan arbaron por observi la naturajn kvalitojn de la arboj. Kiam mi trovis arbon kun taŭga formo, mi vidis

en mia mensa okulo la sonoril-framon antaŭ ol komenci la laboron. Se ne, mi forlasis ĝin por trovi pli taŭgan. Tiamaniere mi konformigis mian naturan dispozicion al la natura dispozicio de la arbo. Jen probable kial la sonoril-framo aspektas tiel, kvazaŭ ĝi estus verko supernatura.”

§19-11

Dongye Ji estis lerta en la ĉarokondukado kaj per tio li havis okazon vidi la dukon Zhuang de la regno Lu. Li povis konduki la ĉaron antaŭen kaj malantaŭen tiel rekte, kvazaŭ laŭ streĉita ŝnuro, kaj turni la ĉaron dekstren kaj maldekstren tiel ronde, kvazaŭ laŭ cirklo desegnita per cirkelo. Pensante, ke eĉ Zaofu, la legenda plej bona ĉarokondukisto, ne povus esti tiel lerta, kiel li, la duko Zhuang ordonis, ke li faru cent rondirojn per la ĉaro kaj poste revenu al la palaco.

Yan He, kiu hazarde preterpasis tie, vidis tion kaj diris al la duko:

“Mi timas, ke la ĉevaloj de Dongye Ji kolapsos pro tio.”

La duko Zhuang ne donis respondon.

Baldaŭ la ĉevaloj de Dongye Ji plene elĉerpiĝis kaj estis rekonduktaj al la palaco. La duko Zhuang demandis Yan He, dirante:

“Kiel vi sciis, ke la ĉevaloj kolapsos?”

“Liaj ĉevaloj jam laciĝis, sed li ankoraŭ tenis ilin galopantaj. Jen kial mi diris, ke ili kolapsos.”

§19-12

La metiisto Chui povis tiri per la mano cirklojn tiel perfekte, kiel per cirkelo, ĉar liaj fingroj sekvis la formon de la objekto tiel lerte, ke li tute ne bezonis fiksi sian atenton sur ĝi.

Se vi forgesas la ekziston de viaj piedoj, tio ŝuldas al la laŭmezureco de la ŝuoj. Se vi forgesas la ekziston de via talio, tio ŝuldas al la laŭmezureco de via zono. Se vi forgesas la distingon inter la pravo kaj la malpravo, tio ŝuldas al la trankvileco de via koro. Se vi nek ŝanĝas vin en la menso, nek blinde sekvas aliajn, tio ŝuldas al via perfekta adaptiĝo al la ekstera mondo. Estu ĉiam en trankvileco interne kaj en adaptiĝo al la ekstera mondo — jen kio forgesigas al vi vian memon.

§19-13

Iu homo nomata Sun Xiu venis viziti Majstron Bian Qing kaj demandis tiun tuj ĉe ties pordego, dirante kun granda konfuziteco:

“En mia vilaĝo ja neniu diras, ke mi estas senvirta; antaŭ danĝeroj, ja neniu diras, ke mi estas senkuraĝa. Kaj tamen mi neniam havis bonan rikolton; por servi al la reĝo mi neniam havis favoran okazon. Mi estas malakceptita de la najbaroj kaj estas elpuŝita de la regnoficistoj. Kian malbonon mi faris kontraŭ la ĉielo? Kial mi devas renkonti tian sorton?”

“Ĉu vi ne aŭdis, kiel kondutas la perfekta homo?” respondis Bianzi. “La perfekta homo forgesas siajn hepaton kaj galvezikon kaj neglektas siajn okulojn kaj orelojn. En plena nesciado kaj senceleco li vagadas ekster la polvo kaj malpureco de la homa mondo; libera kaj senzorga, li promenadas en la regno de senagado. Jen kion signifas la diro: ‘agadi sen atribui al si meritojn, gvidi aliajn sen ilin devigi’. Nun vi penas akrigi vian saĝecon por veki la stultulojn, kulturas vin mem por reliefigi alies malbonecon, kaj paradas per viaj kapabloj, kvazaŭ vi marŝus tenante la sunon kaj la lunon en viaj manoj. Vi ja estas sufiĉe feliĉa, se vi povas konservi vian fizikan formon kaj viajn sensojn, ne esti reduktita al surdeco, blindeco, kripleco kaj antaŭtempa morto, kaj esti listigita inter la normalaj homoj. Kiel do vi havas la liberan tempon por plendi kontraŭ la Ĉielo? Prefere foriru de ĉi tie!”

Post kiam Sun Xiu foriris, Bianzi eniris en sian domon. Li sidis iom da tempo, levis la okulojn supren al la ĉielo kaj eligi profundan suspiron.

“Kial vi suspiras, Majstro?” demandis unu el la disĉiploj.

“Kiam ĵus Sun Xiu estis ĉi tie,” respondis Bianzi, “mi rakontis al li pri virto de la perfekta homo. Mi timas, ke li estos surprizita kaj konfuzita.”

“Mi pensas, ke certe ne,” diris la disĉiplo. “Se la vortoj de Sun Xiu estas ĝustaj kaj viaj vortoj estas malĝustaj, estas do evidente, ke tio, kio estas malĝusta, ne povas konfuzi tion, kio estas ĝusta. Se liaj vortoj estas malĝustaj kaj viaj vortoj estas ĝustaj, li fakte jam estis konfuzita, antaŭ ol li venis al vi. Se tiel estas, je kio do vi estas kulpa?”

“Ne trafa estas via diro,” diris Bianzi. “Iam unu birdo sidiĝis ie proksime de la ĉefurbo de la regno Lu. Ĉar la suvereno tre ŝatis ĝin, li preparis luksan

bankedon por regali ĝin kaj ludigis la muzikon *Jiushao* por amuzi ĝin. Plena de maltrankvileco kaj malgajo, la birdo konfuziĝis kaj ne kuraĝis manĝi, nek trinki. Tio estas nomata nutrado de la birdo en la maniero nutri la homon. Por nutri birdon en la birda maniero oni devus lasi ĝin sidi en la profunda arbaro, flugadi super riveroj kaj lagoj, manĝi angilojn kaj aliajn fiŝetojn sur liberaj kampoj. Sun Xiu estas homo senscia kaj malbone informita. Rakontante al li pri la virto de la perfekta homo mi agis kiel homo transportanta muson per ĉaro aŭ amuzanta birdon per muziko de sonoriloj kaj tamburoj. Kiel tiuj bestetoj ne povus esti timigitaj?"

Elĉinigis

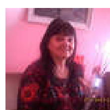

Wang Chongfang

(Ĉinio)

Ĉineske

Miric Jadranka (Serbio)

Pasis jaro

—laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

Serĉis mi
vin inter steloj,
je kruciĝo de sonĝoj
inter freŝaj memoroj.
En oldaj fotoj.

Sur blua
ĉielo naĝas
ŝip' en via senfino.
Via haveno pacas.
Ho, poreternas.

Neniel
mi povis kredi
ke neniam ni vidos
Nin. Senvoĉe babili,
nokte vin sonĝi.

Sen tuŝoj,
sen zorgoj, sen.... Ve
Pasis jam unu jaron!
La kurteno falis. Ve
Larmoj fluas. Ve.

Kial vi
mortis subite,
sen lasta adiaŭo?
Estu memor' laŭrite.
Al vivo spite!

Korkas boato

—laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

Malfrua
somera tago.
Senventa varmega nokt'.
Ofta homa reago
pro fe' el lago.

Plurtaga
pikniko kun ci .
Mankas elfaj rakontoj
je magia loko. Vi
sorĉanta en ĝi.

Vitala
kavaliro, ve
dronis savante sian
princinon vidalvide.
Vokita karme.

Kvazaŭ Elf'
lagon malbenis.
Akvokirlo kaŝita
mire ilin allogis.
Nur salik' ploris.

Jen ĝiaj
pendantaj branĉoj
tuŝas lagosurfacon,
kiel vanaj atentoj.
Restis legendoj.

Kiam ardas amo

—laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

Ekpepis
sur branĉo birdar`.
Milda ventoblovado.
Jen, sub Tilia branĉar'
brakumanta par'.

Kisado
daŭras pli ol hor'.
Krom ĉiela lunombro
ilin kaŝis stela or'
ĝis brila aŭror'.

Fajretoj
en okuloj al
vibranta stel' similas,
pro amofebro. Tial
fortas amreal'.

Viola
aŭrora maten'
Sur horizonto bluas.
Bruas sonoj en plen'
—natura ĝarden'.

Ve, mortis
en la vazo plantoj,
pro sufoka somero.
Soifis foje laŭ voj'
gajaj kisantoj.

Luiza Carol (Israelo)

SOPIRO EN SEPTEMBRO

—laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

Vetero
jen malvarmiĝas.
Birdoj sopiras al sud',
multaj brue ariĝas
kaj deteriĝas.

**Sopir-al-sudo (ĉine: Yijiangnan): ĉina fiksforma poemo el kvin versoj de 35,77,5 silaboj laŭ rimarango xa,xa,a (x=senrima).*

Mikronoveloj

Forgesemo

Miaj geavoj estas tre forgesemaj. Hieraŭ post vespermanĝo avinjo volis, ke avĉjo prilavu manĝilaron, kaj li kolereiĝis, dirante: "Kial vi volas, ke mi prilavu manĝilaron? Mi jam faris tion dum la tuta vivo. Mi ne faru tion."

Avinjo ankaŭ koleriĝis: "Vi oldulaĉo! vi devas fari tion post manĝado."

Avĉjo des pli ekscitiĝis: "Mi povos fari tion, sed vi devas formanĝi la reston de la rizmanĝaĵo en la bovlo."

Kun retenita kolero ŝi finmanĝis la reston de la rizmanĝaĵo en la bovlo. Tuj post tio li zorgeme demandis: "Ĉu vi jam finmanĝis? Do ni promenu ekstere."

Ŝi diris: "Hej, oldulaĉo, ni ŝajne ĵus kverelis. Pro kio?"

Viro kaj virino

Kiam viro kaj virino remis en kaŭzuka boato sur la maro, ili renkontis ŝarkon. Proksime al la ŝarko dek metrojn la viro haste puŝis la virinon en la maron. Elinginta ponardon, li montris ĝin al ŝi kaj diris: "Nur unu el ni povas plu vivi." Post tio li rapide forremis por eskapo. La virino falis en malesperon. Tamen ŝi ne riproĉis la malkuraĝeman kaj egoistan viron, sed plendis pri si mem pro sia blinda ennamiĝo al li. Ŝi silente atendis lavenon de la morto. Kvin metrojn, kvar metrojn proksime al ŝi, sed la ŝarko ĉirkaŭnaĝis ŝin kaj elanis al la kaŭĉuka boato. Ĝi trenis la viron en akvon kaj furioze disŝiris lin. Baldaŭ la viro malaperis senspure. Poste la virino estis savita de preterveturanta komercŝipo. Ŝi trovis, ke la ŝipestro ploras, rigardante la marakvon. Ŝi demandis kial li ploras. Li rakontis, ke la viro tranĉis al si la pojnon per tranĉileto kaj lasis la sangon flui en marakvon por allogi la ŝarkon, kaj ke pro tio la ŝarko naĝis preter vi kaj ĉasis la odoron de la sango, kio savis vin. Kiel profunde li amas vin!

……

Amo de du ŝlosiloj

Ŝi telefonis: "Kie vi estas, mia kara? Mi jam perdis la ŝlosilon kaj ne povis eniri la domon."

Li respondis: "Mi estas la revena vojo, mia dolĉa. Atendu momenton sen maltrankvileco. Mi tuj alvenos."

Li parkumis la aŭton. Li vidis ŝin sidi malhelpe ĉe florbedo. Ili serĉis la ŝlosilon longan tempo, sed neniu povis trovi ĝin.

Ili vole nevole grimpis la ŝtuparon kaj elpoŝigis sian ŝlosilon, li malfermis la pordon. Ili sidiĝis sur sofon kaj babilis.

Li diris: "Mia dolĉa, ĉu vi sentas, ke hodiaŭa sceno estas konata al vi?"

Ŝi respondis: "Kompreneble."

Antaŭ pli ol dek jaroj ŝi same sidis ĉe florbedo malhelpa. Hazarde li preterpasis. Li demandis: "Kial vi sidas ĉi tie en tiel malvarma vetero?"

Ŝi respondis: "Mi perdis la ŝlosilon kaj ne povis eniri la domon."

Ili serĉis ĝin ĉirkaŭe longan tempon, sed ili ambaŭ ne trovis ĝin. Pro tio li nature kunportis ŝin al sia apartamento. Ŝi loĝis en lia ĉambro kaj poste ili fariĝis geamantoj.

Li diris: "Pardonon, mia dolĉa. Fakte tiun nokton mi trovis la ŝlosilon kaj mi kaŝe enpoŝigis ĝin. Mi mensogis al vi.

Ŝi diris: "Kiel okazis tio tiel? Mia kara, ankaŭ mi petas vian pardonon. Fakter tiun nokton mi tute ne perdis la ŝlosilon kaj mi teni ĝin en la poŝo. Ankaŭ mi mensogis al vi."

Poste ili ambaŭ elpoŝigis la ŝlosilojn, kiujn ili konservis kiel trezorojn. Ili kunmetis la ŝlosilojn, kiuj vere similis al ili mem en ĉirkaŭbrakumo.

Post akcidento

Post akcidento la viro, kiu jam fariĝis blinda, senĉese kriadis: "Flegistino, flegistino, ĉu vi estas ĉi tie? Ĉu vi povus pasigi al mi la poŝtelfonon?" Senparole ŝi donis al li la poŝtelfonon. "Ĉu vi povus helpi min sendi mesaĝeton al mia koramikino? Skribu: Pardonon. Ni disiĝu, ĉar mi jam enamiĝis al alia virino..." Restante ankoraŭ senparola, la flegistino prenis la manon de la viro kaj larmoj falis el ŝiaj okuloj.

Amo inter dentpasto kaj dentbroso

Dentpasto kaj dentbroso enamiĝis. Sed la dentpasto malpliiĝis tagon post tago, preskaŭ ĝis nulo. Tiun tagon mastro lastfoje premis la dentpaston kaj ĵetis ĝin en rubujon. La dentbroso ekkriis La dentpasto: "Mi atendas vin!" Post tiuj vortoj ĝi forte pikis la buŝon de la mastro ĝis sangado. Ekkuntirinte la brovojn li diris: "Kia dentbrosaĉo!" Dirinte tion, li volis ĵeti ĝin en rubujon. La dentbroso kaj la dentpasto ekrigardis unu al la alia kaj sentis ĝojon en la koro. Tiam la mastrino aperis kaj petis al la mastro: "Ne ĵetu ĝin. Mi povos uzi ĝin purlavi fekujon!"

Esperantigis **Fangfang (Ĉinio)**

_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_

Eldonas Redakcio de ***Penseo***
Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Vejdo)
Retadreso: vejdo@163.com
www.elerno.cn/penlisto.htm

_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_